

Іван Підкова (стисло)

Тарас Шевченко

Було колись в Україні, що запорожці панували, добуваючи славу та свободу. Тепер минули ті часи, тільки вітер нишком у полі з вітром говорить про волю.

Було колись добре жити на Вкраїні, згадаєш — і серце спочине.

Чорна хмара вкриває небо й сонце. Синє море звірюкою стогне і виє. Козаки на байдаках виходять у море погуляти. Хвилі кругом як ті гори, а козакам того тільки й треба, пливуть собі та співають. Попереду отаман веде, куди знає. Закрутив чорні вуса, підняв шапку — човни стали. І подає команду — рушати до самого Царграду, до султана в гості. Козаки готові, отаман дякує їм. Синє море кипить, а пан-отаман знову походжає та на хвилю поглядає.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Козаки здавна славилися своїми морськими походами, своєю кмітливістю та винахідливістю в них. Вони визволяли із полону братів християн, били ворогів, брали велику здобич.

Згадка про минулу славу, відважних та мудрих отаманів повинна була б пробудити в сучасників поета й нащадків прагнення до боротьби за волю й незалежність, мужність та рішучість у двобої з ворогами.